

2016: Η Χρονιά του Χαμαιλέοντα συνεχίζεται...

Ο χρόνος των εποχών είναι αληθινός. Τον χαρακτηρίζει η εναλλαγή, έστω καιρικά μεταλλαγμένη. Ο χρόνος των ανθρώπων είναι επίσης αληθινός. Τον χαρακτηρίζει η ωρίμανση, αλλά χωρίς την αναγέννηση που συμβαίνει στη φύση. Θα έλεγες πως αυτό συμβαίνει με ένα διαφορετικό τρόπο μέσα από την ανανέωση των γενεών. Και τότε είναι που αρχίζουμε να ομιλούμε για χρόνο ιστορικό, πολιτικό και κοινωνικό. Για τον χρόνο που μας καθορίζει, που μας δίνει νόημα ή μας το παίρνει, που μας δίνει ζωή ή μας την κλέβει.

Από κει και πέρα υπάρχει η μεταφυσική διάσταση της διάθεσης, ότι κάτι θα μπορούσε να αρχίζει ν'ανανεώνεται θετικά στο περιβάλλον και τον εαυτό μας και αυτό να συμβαίνει κάποια μέρα μέσα στο έτος, ανάλογα με το χρονολόγιο κάθε λαού, που πάλι το καθορίζουν ιστορικές, θρησκευτικές και άλλες ιδιαιτερότητες. Για εμάς, η πρώτη του Γενάρη, για τους Κινέζους κάποια μέρα μέσα στο πρώτο δίμηνο, για τους Πέρσες και τους Ινδούς μέσα στον Μάρτη και άλλοτε για άλλους.

Οι πρωτοχρονιές μπορεί να διαφέρουν, αλλά η προσμονή της βελτίωσης είναι πανανθρώπινη και ειδικά σήμερα απολύτως δικαιολογημένη.

Σε ό,τι μας αφορά σαν Ευρωπαίους, το 2015 ήταν μια χρονιά αποκαλυπτική για τους υποψιασμένους και ενεργούς πολίτες σε όλη την ΕΕ. Αμφισβήτησε την θέληση των πολιτικών ηγετών να διαχειριστούν με κοινοτικό τρόπο το πρόβλημα της υπερχρέωσης και της ανταγωνιστικότητας. Απομυθοποίησε τις δυνατότητές τους να αντιταχθούν στον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό και να θέσουν κανόνες και έλεγχο στην ασυδοσία. Ισχυροποίησε την ηγεμονική θέση της Γερμανίας, ειδικά μετά την Ελληνική ήττα, που συνέβαλε αποφασιστικά και στην Ισπανική «υποχώρηση». Επιπλέον, η σύγκρουση, που για χρόνια εξήγαγε η πολεμική και γεωπολιτική μηχανή της Δύσης στη Μέση Ανατολή, επέστρεψε μπούμερανγκ επιτείνοντας τα ανθρωπιστικά και κοινωνικά προβλήματα μέσα στο τέλμα της οικονομικής κρίσης. Όλα αυτά επανέφεραν στην ήπειρο το φάντασμα του φασισμού και μάλιστα σε συνδυασμό με την νόμιμα καλλιεργούμενη αποδυνάμωση των δημοκρατικών θεσμών.

Σε ό,τι μας αφορά σαν Έλληνες, το 2015 ήταν μια χρονιά αποκαλυπτική και για τους πιο καλόπιστους και ανεκτικούς πολίτες. Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Αλέξης Τσίπρας, μέσα από τις παλινωδίες τους, προσπάθησαν να απαντήσουν στις επιθέσεις του αδηφάγου χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού παίζοντας κρυφτούλι και κλαψουρίζοντας απέναντι στους δανειστές και τους Γερμανούς με τις παλαιοκομματικές συνταγές του πελατειακού καπιταλισμού. Έτσι, η χρονιά που πέρασε μας εκπαίδευσε, σαν πολίτες, στην προοπτική της μονιμοποίησης στη στέρηση και την κοινωνική αδικία. Μας προετοίμασε για τον κίνδυνο να εδραιωθεί μια ανελεύθερη κοινωνία με αφόρητη οικονομική καταπίεση, χωρίς κανόνες και λογοδοσία για την κυβερνώσα νομενκλατούρα, που ήδη στήνει μεθοδικά την αρπακτική της διοίκηση και την δική της διαπλοκή στην οικονομική ελίτ και τα μέσα επικοινωνίας. Από κάθε άποψη, η χρονιά που πέρασε, μας εξοικείωσε στην προοπτική του πολιτικού τρόμου.

Έτσι, το 2016, ο δικός μας κόσμος ανατέλλει χωρίς ορατά σημάδια για σταθεροποίηση και πρόοδο. Ό,τι ξεκίνησε στρεβλά τον Ιανουάριο του 2015 και κατέληξε στην ματαίωση του Ιουλίου, «νομιμοποιήθηκε» τον Σεπτέμβρη και συνεχίζει απaráλλακτο, πέρα από τα όρια και την φευγαλέα διάθεση της πρωτοχρονιάς. Στην Ελλάδα της κρίσης, θα ήταν πιο ρεαλιστικό, αυθεντικό και χρήσιμο να υπολογίζουμε και να ερμηνεύουμε τον χρόνο περισσότερο πολιτικά και κοινωνικά.

Στην πραγματικότητα, στις 25 του περσινού Γενάρη ξεκίνησε στην χώρα μας η Χρονιά του Χαμαιλέοντα, που ακόμη συνεχίζεται, κρατώντας όλο το πολιτικό σύστημα, με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα και τους απανταχού αναπαλαιωμένους συνοδοιπόρους του, σε έναν ανεπανάληπτο οργανισμό επιφανειακών μεταμορφώσεων: στις ιδεολογίες, στις κουλτούρες, στις ευαισθησίες, στα ιδανικά, στις συνήθειες, στα πάντα όλα.

Καμουφλάζ ή βαθύτερη αλλαγή; Μα υπήρχε ποτέ περιεχόμενο;

Με επιτυχία ή χωρίς επιτυχία; Μα ποιος νομίζει ότι εξαπατά και ποιος θαρρεί ότι δεν εξαπατιέται;

Πάντως εδώ, τα χρώματα αλλάζουν με αιτία την ανάγκη για ζωτικό χώρο και σκοπούς την επιβίωση και το κέρδος, παρά και υπέρ της ασφυξίας που πνίγει την απροστάτευτη πλειονότητα. Και μετά; Και για το «μετά», είναι αυτοί οι στίχοι του Λέοναρντ Κοέν σαν ν'απαντούν: **«Όλοι ξέρουν πως ο καπετάνιος είπε ψέματα. Όλοι ξέρουν αυτό το παράξενο συναίσθημα, λες και μόλις πέθανε ο πατέρας τους ή το σκυλί τους. [...] Όλοι ξέρουν πως είναι τώρα ή ποτέ. Όλοι ξέρουν πως είναι εγώ ή εσύ.»**

[Δ. Τρικεριώτης](#), Twitter: [@BlogGnathion](#)